

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **W. K.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 116 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 4 lutego 1994 r.

o prawie autorskim w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),

w dniu 29 sierpnia 2024 r.,

skargi Prokuratora Rejonowego Katowice - Południe w Katowicach

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 5 kwietnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 200/24,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach

z dnia 28 grudnia 2023 r., sygn. akt III K 262/23,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

I oddalić skargę;

II obciążyć Skarb Państwa kosztami za postępowanie skargowe.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Katowice - Wschód w Katowicach, wyrokiem z 28 grudnia 2023 r., orzekł wobec W. K. karę ograniczenia wolności oraz nawiązkę z art. 46 § 2 k.k. za popełnienie w ramach ciągu przestępstw 77 czynów zabronionych z art. 116 § 1 i 3 ustawy o prawie autorskim. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Okręgowy

w Katowicach, wyrokiem z 5 kwietnia 2024 r., na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Katowice – Wschód w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę na niekorzyść skazanego wniósł oskarżyciel publiczny w trybie art. 539a k.p.k. i art. 539b § 1 k.p.k. Zarzucił w niej naruszenie przepisu postępowania karnego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy brak było podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, prowadząc kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Dlatego też słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, iżby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek była podstawą uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania (zob. wyr. SN z 16 listopada 2017 r., II KS 3/17).

Drobiazgowa analiza pisemnych motywów orzeczenia Sądu odwoławczego pozwoliła poczynić ustalenia stojące w zdecydowanej opozycji do stanowiska zawartego w skardze oskarżyciela publicznego. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie wydanie wyroku kasatoryjnego nastąpiło z przyczyn określonych w art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. z wyraźnym wskazaniem, że zachodziła konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego. Powyższe stwierdzenie przesądzało w zasadzie o tym, że orzeczenie Sądu odwoławczego nie zapadło bezpodstawnie. Wobec tego, że procedowanie Sądu Okręgowego w Katowicach w

zakresie, w którym wykazał, że braki w materiale dowodowym były na tyle istotne, iż ich nadrobienie nie mieściło się w kompetencji Sądu odwoławczego do ich uzupełnienia, wzbudziło zastrzeżenia oskarżyciela publicznego, trzeba przypomnieć, że uznaniu zasadności podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie musi towarzyszyć prowadzenie własnego postępowania dowodowego ani też dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób wymagany od sądu pierwszej instancji.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę, że orzeczenie Sądu odwoławczego znajdowało podstawy w art. 437 § 2 k.p.k. *in fine* k.p.k., i stwierdzając poprawność zastosowania przez Sąd Okręgowy tego przepisu, należało skargę oskarżyciela publicznego oddalić (art. 539e § 2 k.p.k.).

[PGW]

[ał]